

SKISMA

Ensimmäisessä korinttilaiskirjeessä pelkkä vivahde-ero erottaa skisman (repeämän) harhaopista. Israelissa esiintyneiden, sen luonteen ”Jahven kokouksena” vastaisten jakautumien tavoin nämä erimielisyydet hajottavat Kirkon keskenään kilpaileviksi ryhmiksi ja ovat vastoin sen luonnetta Kristuksen ruumiina (1. Aikak. 28:8).

VT. VT.

1. Synti muuttaa luonnolliset jakautumat skismoiksi.. Ihmisten jakautuminen kansoihin, kieliin ja erilaisiin asuinalueisiin on luonnollinen prosessi (1. Moos. 1:28; 1. Moos. 9:1; 1. Moos. 10) ja valmistelelee pelastushistoriaa (5. Moos. 32:8 f.), mutta synti tekee siitä monien konfliktien lähteen. Siksi jakautumista ilmaisevat sanat saavat usein kielteisen merkityksen: ne tarkoittavat ykseyden repimistä rikki (Ps. 55:10; vrt. 1. Moos. 49:7; Valit. 4:16) tai ihmisen ylpeyttä rankaisevaa hajaannusta (1. Moos. 11:9).

2. Skisma uhkaa valitun kansan uskonelämää ja vaarantaa sen todistuksen.. Valitun kansan ykseys, joka oli sosiologisella tasolla epävarma (2. Sam. 5:5; 2. Sam. 15:6, 13; 2. Sam. 19:41–20:2), perustui uskon yhteisöön: ennen kaikkea liitto Jahven kanssa yhdisti liittoutuneet heimot saman lain ja saman jumalanpalveluksen alaisuuteen (2. Moos. 24:4–8; Joos. 24). Pyhiinvaellukset ja määräajoin tapahtuvat kokoontumiset keskisen pyhäkön (Sikem, Silo... ja sitten Jerusalemin temppeli) ympärillä vaalivat heimojen ykseyttä ja säilyttivät sen uskonnollisen perustan. Sitä vastoin heimon on synti vetäytyä pyhästä sodasta (4. Moos. 32:23; Tuom. 5:23) ja rakentaa keskisen pyhäkön kanssa kilpaileva jumalanpalveluspaikka (Joos. 22:29); kahdeksi erilliseksi valtakunnaksi jakautumista ei sen sijaan missään tuomita poliittisena tapahtumana, vaan se esitetään Jumalan aloitteena (1. Kun. 11:31–39; 1. Kun. 12:24; 2. Kun. 17:21), jolla hän näin rankaisee Salomon rikkomuksista (1. Kun. 11:33). Juuri uskonnollisena skismana repeämä siis tuomitaan: Jerobeamin synti oli israelilaisten vieroittaminen Jerusalemin keskisestä pyhäköstä rakentamalla kilpailevia pyhäkköjä (1. Kun. 12:27 f.), jumalallisen läsnäolon asettaminen häränmuotoiselle jalustalle, mikä edisti epäjumalanpalvelukseen liittyviä sekaannuksia (1. Kun. 12:28, 32; 1. Kun. 14:9; 1. Kun. 16:26; 2. Kun. 10:29; 2. Kun. 17:16; Hoos. 8:5 f.), sekä Leevin heimoon kuulumattomien pappien asettaminen Beteliin (1. Kun. 12:31; 1. Kun. 13:33; vrt. 2. Aikak. 13:4–12). Jotkin pakkosiirtolaisuuden ajalta peräisin olevat tekstit, jotka ennustavat Israelin ja Juudan yhdistymistä, antavat ymmärtää, että skisma haittaa pyhän kansan uskonelämää ja heikentää myös sen todistuksen voimaa kansojen edessä (Jes. 43:10 ff.; Jes. 44:8): jotta kansat kokoontuisivat Siioniin (Jer. 3:17), Juudan on kuljettava Israelin kanssa (Jer. 3:18; vrt. Jes. 11:12 ff.; Hes. 37:11 f.; Hes. 37:28). Pyhän kansan ykseys kuvastaa ja todistaa sen Jumalan ykseydestä.

UT. UT.

Merkki joutuu vastakkainasettelun kohteeksi (Luuk. 2:34). Jeesus tuo hajaannuksen (Luuk. 12:51) perheisiinkin (jakeet 52–53), niiden välille, jotka ovat hänen puolellaan ja jotka ovat häntä vastaan (vrt. Joh. 7:43; Joh. 9:16; Joh. 10:19). Mutta näin hän häiritsee vain ”näennäistä tai liian luonnollista rauhaa”, sitä rauhaa, jonka hän tuli ”kokoaamaan hajallaan olevat” (Joh. 11:52; vrt. Joh. 10:16), ”surmaamaan vihan”, hävittämään raja-aidat ja luomaan ihmisten välille todellisen rauhan tekemällä heistä saman Isän lapsia, saman ruumiin jäseniä, saman Hengen elävöittämiä (Ef. 2:14–18). Tässä ruumiissa mahdollinen hajaannus näyttäytyy hirviömäisenä (1. Kor. 12:25): se on ”lihan” hedelmä (Gal. 5:20; vrt. 1. Kor. 3:3 f.), sillä liha tuottaa syntiä.

1. Skismoja, jotka ovat syntyneet [[charismes|armolahjoista]].. Paavali kohtaa uskovien välisten hajaannusten ongelman ennen kaikkea Korintissa (1. Kor. 1:10; 1. Kor. 11:18; 1. Kor. 12:25). Hän kirjoittaa: ”Onko Kristus jaettu? Eivätkö he ole kastetut yksin hänen nimeensä, hänen, joka yksin on pelastanut heidät kuolemallaan (1. Kor. 1:13)?” Ryhmäkuntien muodostajat eivät todellisuudessa ole ”viisaita” (1. Kor. 2:6) eivätkä ”hengellisiä” (1. Kor. 3:1), ja Paavali tuomitsee eripuraisuuden, jonka aiheuttaa hillitön into tavoitella näyttäviä armolahjoja. Unohdetaan lahjojen moninaisuuden yksi jumalallinen lähde ja se, että Henki jakaa niitä tahtonsa mukaan yhteisön rakentumiseksi (1. Kor. 12:11). Jotkut, jotka ylensyövät ja ovat itsekkäitä agape-aterialla, pahentavat hajaannuksen aiheuttamaa skandaalia (1. Kor. 11:22, 27–32). Kaikki eivät myöskään tunnista suurinta hengellisistä lahjoista (1. Kor. 12:31), ainoaa välttämätöntä (1. Kor. 13:3 ff.): veljellistä rakkautta, joka synnyttämällä välittömästi ykseyttä ja rakentumista (1. Kor. 8:1) sulkee hajaannuksen pois.

2. Skismat vääristävät Kirkon todistusta.. Vaikka ne säästävät uskon ykseyden (jota ne kuitenkin uhkaavat aina seurattessaan tai edeltäessään harhaopillista propagandaa), sisäiset hajaannukset ovat siis ristiriidassa Kirkon olemuksen kanssa ja haavoittavat rakkautta. Johannes tuo esiin tästä kaksinaisesta vaikutuksesta tärkeän seurauksen: todistus, jonka Kirkon tulee antaa Kristuksesta, estyy, sillä kristittyjen keskinäisestä rakkaudesta heidät tunnistetaan hänen opetuslapsikseen (Joh. 13:35). Saumaton ja ”repimätön” tunika (Joh. 19:23) merkitsee ehkä sitä, että Jeesus on oman uhrinsa Ylipappi ja että hänen Kirkkoaan ei ole jaettu; joka tapauksessa hän uhrasi itsensä (Joh. 17:19), jotta hänen omansa olisivat yhtä ja ilmoittaisivat näin maailmalle rakkauden yhteyden, jonka Isän lähettämä on saanut aikaan (Joh. 17:21–23).

PT

Katso myös: → charismes II 1 – Hajaannus – eglise IV 3 – heresie 1 – Israel AT 2 a – unite II, III